

výživné, založená na jiných poměrech, žádá-li se o novou úpravu výživného, není totožnou se žalobou, v níž se žádalo za úpravu za poměrů rozdílných. Nevadí tedy nynější žalobě rozepře zahájená, když žalobkyně v žalobě i za sporu právě změnu poměrů uplatňovala a žádá novou žalobou za novou úpravu výživného, dříve následkem sporu dobrovolnou dohodou za jiných poměrů částkou 40 Kč měsíčně stanoveného. Vždyť rozepře zahájená, stejně jako věc rozsouzená, mají ten význam, že nemají býti odděleně projednávány spory o týchž nárocích, a to z téhož důvodu, totiž jednak z důvodu procesní hospodárnosti a dále proto, aby bylo zabráněno tomu, by v téže věci nebylo rozhodnuto různě na stejném podkladě, tedy z důvodu veřejné právní jistoty. Toto hledisko však nedopadá na případy, kde uplatňují se ve sporu o výživné zcela nové poměry a důvody pro jeho výměru, takže pro takovéto případy nově zahájený spor ani práce soudu nepřidává ani nenastává nebezpečí různého rozhodnutí stejné věci. Neprávem vytýká dovolatel, že žalobkyně nezaložila svého nároku na úpravu výživného na změněných poměrech. Vždyť již v žalobě tvrdila, že se stala k výdělků neschnou a že se hospodářské poměry a tím i její potřeby změnil, založila tedy již v žalobě svůj nárok na změnu poměrů a celým sporem se táhne její tvrzení, že dřívější výživné 40 Kč za změněných poměrů jí nestačí. Proto výtky, že nebylo přihlédnuto k zahájenému dříve mezi týmiž stranami sporu o výživné dle §u 240 c. ř. s. odůvodněna není.

Čís. 5419.

Chovatelem psa ve smyslu §u 1320 obč. zák. jest ten, kdo ve vlastním jméně může rozhodovati, jak má býti pes opatřen. Za chovatele psa nelze pokládati též toho, s nímž sdílel chovatel psa společnou místnost (kočovní vůz), třeba pes hlídal i pro něho.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, Rv I 1386/25.)

Žalobkyně byla pokousána psem, náležejícím Karlu H-ovi, jenž sdílel s Rudolfem M-em, majitelem kolotoče, společný vůz. Žaloba o náhradu škody proti Rudolfu M-ovi byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatelka spatřuje nesprávné posouzení v tom, že odvolací soud nepovažoval žalovaného za chovatele psa. Míní, když pes pobýval ve skutečnosti u žalovaného, když hlídal také majetek žalovaného, tedy také žalovanému byl užitečným, že dlužno žalovaného považovati za chovatele tohoto psa přes to, že bylo zjištěno, že náležel Karlu H-ovi. Dovolací soud neshledává, že by tím byl podle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný dovolací důvod opodstatněn. Byť i bylo zjištěno, že pes pobýval velkou část dne ve voze náležejícím žalovanému, anebo býval uvázan na voze, že Karel H., zeť žalovaného, a jeho dcera, choť žalovaného, sdíleli se žalovaným jeho kočovní domácnost, ve které přirozeně pes ná-

sledovavší věrně svého pána, ovšem také se pohyboval, že se tedy soužití v úvahu přicházejících osob a sporného psa zvláště v zimě soustřeďovalo právě jen v kočovném voze kolotočového podniku, nebo aspoň v jeho bezprostřední blízkosti, přece jenom sběh těchto okolností, z nichž by dovolatelka ráda těžila, nevylučuje možnost H-ova vlastnictví ke psu, a také nevylučuje předpokladu, že je Karel H. chovatelem sporného psa. Tím je podle §u 1320 obč. zák. ten, kdo ve vlastním jméně může rozhodovati, jak má pes býti opatřen, a jak má naň býti dohlíženo, a tomuto právu H-ovu nemusilo býti, a jak bylo zjištěno, také nebylo na překážku úzké soužití v úvahu přicházející společnosti, odkázané více méně na těsné prostory kočovného vozu. Dovolatelčin poukaz na jiné rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu, že za chovatele psa může býti považován i ten, kdo se ujme psa poběhlíka a strpí, by pobýval na jeho dvoře, není pro tuto věc případný. Byloť zjištěno, že Karel H. sdílejší tehda zimní ležení žalovaného v Ch. s dcerou žalovaného, svou manželkou, choval psa z vlastní záliby, byl pro sporný případ trestně stíhán, tedy šlo, jak zjištěno, o samostatné chovatelství H-ovo, a je lhostejno, že snad i žalovaný měl ze psa nějaký prospěch, když pes, hlídaje u H-a, mimoděk hlídal i u žalovaného. Je tedy otázka, sloužil-li pes také ku prospěchu žalovaného, pro otázku chovatelství psa, pro otázku to v této rozepři závažného významu, pro rozsouzení rozepře lhostejná a v nepřipuštění nějakých dovolatelkou ostatně ani blíže neuváděných důkazů o této okolnosti nespočívá podle čís. 2 §u 503 c. ř. s. na druhém místě uplatněný důvod dovolací. Když odvolací soud podle svých zjištění dospěl ku právnímu názoru, že žalovaný nebyl chovatelem sporného psa, že tedy žalobní o předpis §u 1320 obč. zák. opírající se nárok není důvodem svým vůči žalovanému po právu, je tento právní závěr správný.

Čís. 5420.

K přičtení viny na rozluce jednomu z manželů nestačí, že důvod rozluky nastal v jeho osobě, nýbrž vyhledává se k tomu, by mu mohla býti přičtena vina, subjektivní jeho zavinění.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1925, Rv I 1489/25.)

Žalobě manžela o rozluce manželství pro duševní chorobu (hysterii) manželčinu procesní soud první stolice vyhověl, neuznav zavinění žádného z manželů. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nelze přisvědčiti dovolateli, že odvolací soud, potvrdiv výrok prvního soudu, že na rozluce žádná strana viny nenese, věc po stránce právní posoudil nesprávně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Pokud dovolatel míní, že vina na rozluce jest na straně žalované dána již tím, že bylo na rozluce uznáno pro duševní chorobu žalované, tedy z důvodu, nastavšího v osobě žalo-